

A close-up, profile view of a woman with blonde hair wearing a green cap, looking intently at a white golf ball on a green field. Her hand with yellow nail polish is near the ball. A golf club is visible in the background.

Gerda van
Wageningen

LIEFDE?

familieroman

 ELLESSY
RELAX

Gerda van Wageningen

LIEFDE?

[Uitgeverij De Rode Kamer | Haarlem](#)

Hoofdstuk 1

“Dit is ze dan!”

Simon Verhagen straalde en keek smoorverliefd naar de vrouw die naast hem stond. Vervolgens keek hij met een tamelijk onzekere blik in zijn ogen en plotseling verlegen naar zijn beide dochters en zijn schoonzoon. “Dit is nu mijn nieuwe vriendin over wie ik jullie heb verteld.” Zijn gezicht werd ernstig. “Jullie weten allemaal dat ik veel verdriet heb gehad toen mama twee jaar geleden gestorven is, en ook dat ik het vreselijk vond om alleen achter te moeten blijven.” Hij keek naar de vrouw naast hem en zijn sombere blik maakte weer plaats voor een lach in zijn ogen, een blik die Lotte ondanks haar onbestemde voorgevoel ontroerde. “Maar gelukkig heb ik drie maanden geleden Eliane leren kennen op de golfclub. Ik ben zó blij dat jullie haar nu eindelijk kunnen ontmoeten. Dit is dus Eliane van der Borghe, ze is zakenvrouw en woont momenteel in Bruinisse, vlak naast de golfbaan waar we elkaar ontmoet hebben.”

Lotte Verhagen, met negenentwintig jaar de jongste van Simons beide dochters, nam de oudere vrouw onderzoekend op. Het was duidelijk dat deze Eliane een afwachtende houding aannam naar de familie waaraan ze nu werd voorgesteld. En Lotte ontdekte dat ze het best moeilijk vond om haar vader zo smoorverliefd te zien kijken naar een andere vrouw dan haar overleden moeder. Ze schudde niettemin met een glimlach om haar lippen de hand die haar werd toegestoken. Er lag echter een blik in de ogen van de oudere vrouw die ze niet goed thuis kon brengen, schoot het op datzelfde moment door haar hoofd. Ze wist niet waarom, maar ze dacht: ik mag haar niet. Maar goed, haar vader straalde aan alle kanten en dat was in feite het enige dat er toe deed. Ze gunde hem graag zijn nieuwe geluk! Ze wist dat haar moeder zich zorgen over hem had gemaakt voor ze voor altijd haar ogen had moeten sluiten en haar man alleen achter had moeten laten, terwijl ze heel goed wist dat hij inderdaad geen man was om alleen verder te moeten leven.

De blik in de ogen van haar vader maakte Lotte week. Ze was blij voor hem, heus waar, maar tegelijkertijd dacht ze aan haar moeder en deed die blik naar een andere vrouw haar toch een beetje pijn. Maar ze liet vanzelfsprekend niets blijken van wat haar nu allemaal door het hoofd schoot. “Welkom in onze familie, mevrouw van der Borghe.”

“Jullie mogen wel Eliane zeggen,” klonk het minzaam, maar tegelijkertijd voelde Lotte iets dat ze eigenlijk niet kon benoemen. Was het misschien een zekere neerbuigendheid of mogelijk wat anders? Ze kon het niet duiden, maar op de een of

andere manier merkte ze dat ze min of meer op haar hoede was. Uiterlijk was daar echter niets van te zien, want haar vader straalde gewoon en keek vol vertedering neer op zijn deftig geklede vriendin. Hij was weer gelukkig. Haar oudere zus Carolien en zij hadden zich grote zorgen gemaakt, en dat was meer dan voldoende om deze vrouw het voordeel van de twijfel te gunnen.

Ze wierp een snelle blik op Carolien, die de vrouw rustig glimlachend een hand gaf. Haar man Piet knikte naar Eliane en hun twee tienerdochters grinnikten wat gegeneerd om hun zo verliefd kijkende opa. Voor twee meisjes van twaalf en veertien jaar oud was de liefde van oude mensen alleen maar iets om zich vrolijk over te maken, scheen het!

De bel ging en even later liet Lotte haar oom en tante binnen. “We zijn uitgenodigd om koffie te komen drinken en eveneens kennis te maken met mevrouw Eliane van der Borghe,” grinnikte oom Huibert lacherig in de gang. “Hoe heeft mijn broer dat wereld wonder opgedaan? Hoe is ze, Lotte?”

“Deftig,” grijnsde Lotte eveneens. “En vormen jullie maar zelf je oordeel over haar.”

Even later schudden ook oom Huibert, de tien jaar jongere broer van haar vader, de nieuwkomer in de familie de hand en Marte, zijn vrouw, die op haar beurt weer een stuk jonger was dan haar man en dus niet eens zo gek veel ouder was dan haar beide aangetrouwde nichten, fronste licht haar wenkbrauwen. Zij voelt het ook, wist Lotte meteen. Er was iets met deze Eliane, maar ze kon op geen stukken na zeggen wat dat dan wel mocht zijn! Intuïtie liet zich niet vangen, besepte ze.

Carolien was inmiddels al druk bezig koffie rond te delen en Lotte haastte zich met het gebak rond te gaan, dat haar vader blijkbaar voor deze gebeurtenis al vroeg in de morgen was wezen kopen. Ze durfde niet te vragen of Eliane soms al de avond tevoren was gearriveerd. Er waren nu eenmaal zaken die kinderen liever niet over hun ouders wilden weten.

Toen iedereen zat, voerde Simon al snel het hoogste woord door uitgebreid te vertellen hoe hij op de golfbaan een keer een bal had geslagen met een enorme slice. De bal was niet recht vooruit geslagen zoals de bedoeling was, maar een flinke afwijking vertoonde en zodoende in de struiken naast de fairway terecht gekomen was. Hierdoor moest hij zijn bal moest zoeken voor hij verder kon spelen. Daar tussen de struiken en in het hoge gras zocht Eliane eveneens haar bal, al speelde zij op een andere hole. Toen ze elkaar later in het clubhuis terug zagen, om als gebruikelijk na het partijtje golf met de medespelers wat te gaan drinken, had hij haar opnieuw gezien en haar een drankje aangeboden. Dat had ze geaccepteerd en ze hadden zich aan elkaar voorgesteld. Zo was het dus begonnen.

Ondertussen probeerde Lotte de vriendin van haar vader zo ongemerkt mogelijk nog eens goed op te nemen. Dure kleren, dat zag ze meteen. Twee ringen met diamanten, waarvan een grote en dus ongetwijfeld kostbare diamant. Een duur uitzierend horloge, keurig kapsel, wenkbrauwen die ongetwijfeld onderdeel waren van permanente make-up. Donkerrode nepnagels, maar op de een of andere manier stonden ze bij Eliane niet ordinair maar gaven ze haar juist een heel verzorgd uiterlijk. Ze zuchtte licht. Ze keek tersluiks naar Marte, zoals meestal gekleed in spijker broek en met losse halflange haren, die vrolijk lachte om iets dat oom Huibert haar in het oor fluisterde en even voelde ze zich alleen en verlaten. Maar ze vermande zich. Haar vader was met zijn zesenzestig jaren immers nog te jong om de rest van zijn leven alleen te blijven? Hij had iemand nodig om tegen te praten, om samen mee op reis te gaan, iemand die een beetje voor hem zorgde, dat ook, zoals mam dat had gedaan zo lang ze ertoe in staat was geweest. Het waren moeilijk jaren geweest, die achter hen lagen. Jaren waarin haar moeder moedig had gestreden tegen de ziekte die haar ten slotte fataal was geworden. Jaren, waarin haar vader vaak verdrietig was geweest en voor zijn vrouw had gezorgd, in plaats van andersom zoals ze in hun huwelijk altijd gewend waren geweest.

Uiteindelijk was hij alleen achter gebleven en dat was hem zwaar gevallen. Simon had er geen plezier in gehad om alleen naar een museum te gaan. Tennissen vlotte niet meer zo, nu hij ouder werd. Op aanraden van oom Huibert was hij dit voorjaar golf lessen gaan nemen. Dat vond hij meteen leuk en tijdens het golfen was hij lekker buiten en lichamelijk actief. Dat hielp zeer beslist tegen zijn zinloze gepieker over de eenzame toekomst waar hij zo bang voor was, en tegen het verdriet. En dit was nu het resultaat.

Wel, er waren ergere dingen. Ze had er geen idee van hoe oud Eliane was, ze zag er zeker niet jonger uit dan haar vader. Of ze getrouwd was geweest, werd er niet bij verteld, of ze kinderen had evenmin, maar dat zouden ze allemaal later wel te horen krijgen, meende Lotte. Nu moest ze haar vader het gevoel geven dat zijn vriendin welkom was bij zijn familie, dat was vanzelfsprekend heel belangrijk voor hem. Hij zou hun goedkeuring willen, dat begreep ze heus wel, en ze waren volwassen genoeg, Carolien en zij, om te begrijpen dat het voor hun vader tijd was om verder te gaan met zijn leven. Bij toeval ving ze de blik van Marte, die ze nooit tante noemde. Knipoogde deze nu een tikje ondeugend?

Uiteindelijk bracht ze het gebruikte servies en bestek naar de keuken, terwijl haar vader aan de slag ging om de fles champagne, die hij speciaal voor deze gelegenheid had ingeslagen, te openen zonder veel van de inhoud te verspillen bij het openen van de fles. In de keuken hielp Marte al om alles in de vaatwasser te zetten.

“Wat vind je van haar?” mompelde Marte op gedempte toon.

“Ik weet het nog niet,” antwoordde Lotte terughoudend en aarzelend tegelijk.

Marte keek haar oplettend aan. “Ik heb precies hetzelfde gevoel,” fluisterde ze toen alsof ze een geheim deelden. “Ze is op haar hoede. We weten niets over haar. Is ze getrouwd geweest? Ook weduwe? Heeft ze kinderen?”

“Geen idee, ze vertelt helemaal niets.”

“Dat is het nu juist. Ze lacht alleen maar en soms lijkt dat een beetje gemaakt, maar ze vertelt niets spontaan en je vader ratelt maar door. Ach, liefde is soms een prettig soort blindheid, moet je maar denken. Dan ziet een mens alleen wat hij wil zien en als het gezichtsvermogen dan na verloop van tijd weer normaal wordt, volgen de teleurstellingen en ziet men pas weer dat niemand volmaakt is en dat elk mens nu eenmaal ook mindere kanten heeft.”

Lotte schoot in de lach bij die woorden van haar tante. “We voelen dus allebei een zeker wantrouwen,” fluisterde Lotte nog steeds zacht, alsof ze over een verboden onderwerp spraken.

“We moeten ons ervoor openstellen,” dacht Marte schouderophalend. “Simon is tot over zijn oren verliefd en laten we hopen dat hij nog een flink aantal mooie jaren tegemoet gaat. Die wens ik hem van harte toe. Dat verdient hij ook. Hij heeft destijds als een engel voor je moeder gezorgd.”

“Je hebt gelijk,” dacht Lotte. “Zo, alles is opgeruimd. Nu gaan we aan de champagne.”

Het was Huibert, die naar zijn broer toostte. “Alle geluk van de wereld, jullie twee.” De glazen werden geheven, zelfs de twee tieners kregen een half glaasje om mee te kunnen doen en te toosten op het geluk van hun opa. Lotte ging een half uurtje later bewust naast de onbekende vrouw zitten, die voortaan ook een rol in hun leven zou spelen.

Ze deed een gooi in de ruimte. “Heeft pa ook al kennis gemaakt met uw kinderen, Eliane?”

Een wat afstandelijke blik verscheen in de groene ogen van de andere vrouw. “Die heb ik niet. In mijn leven was destijds geen tijd voor handenbindertjes.”

“Neem me niet kwalijk, dat wist ik niet,” schrok Lotte en het voelde alsof ze een blunder had begaan. “Wij weten natuurlijk nog maar nauwelijks iets van u, dus ik bedoelde het goed.”

“Natuurlijk.” Het klonk alsof Lotte de ander iets vreselijk had aangedaan, wat haar nu grootmoedig vergeven werd.

Lotte durfde daarna nauwelijks nog een andere vraag te stellen, maar deed het toch. “Bent u weduwe? Hebt u misschien net als mijn vader ook een dierbare

verloren?”

“Niemand bereikt onze leeftijd zonder te hebben moeten ervaren wat verliezen zijn.” Nu klonk het iets minder afwerend. “Maar ik zie niet graag om. Ik kijk altijd vooruit, en dat doet Simon nu ook. We maken plannen om in Portugal te gaan overwinteren.”

“O, dat wist ik nog niet,” antwoordde Lotte geschrokken. Het was half september. Buiten was het een kille, winderige en regenachtige nazomerdag, waarop de naderende herfst inmiddels duidelijk voelbaar was. De oudere vrouw had een diep gebruide huid. Lotte nam aan dat dit kwam doordat de ander veel buiten was. Golf was nu eenmaal een buitensport.

“Mijn vader is dit jaar begonnen met lessen en heeft inmiddels zijn baanpermissie gehaald,” ging ze verder over een, naar ze dacht, veiliger onderwerp.

“Hij wil nu zo snel mogelijk zijn golfvaardigheidsbewijs gaan halen. Mannen, en dus ook je vader, slaan gewoonlijk flinke afstanden, alleen is het vaak een probleem dat hun ballen nogal eens in het hogere gras naast de fairway terecht komen. Vrouwen missen meestal die lengte in hun slagen, maar slaan dan wel weer vaker recht vooruit.”

“O, ik weet niets van golf af. Mijn vader gebruikt ineens woorden waar ik nooit eerder van heb gehoord. Wat is dat eigenlijk, een fairway?”

Zuchtte de ander nu licht over zoveel domheid? “De fairway is het kortere grasgedeelte van de baan recht voor je. Vanaf de tee, daar sla je af, loopt een hole tot aan de green, dat is het kortst gemaaide grasgedeelte aan het einde van de hole waarop de vlag staat en waar de bal in zomin mogelijk slagen naartoe moet. Het is niet de bedoeling dat je bal naast de fairway terecht komt, maar dat gebeurt natuurlijk toch regelmatig. Dan moet de bal worden opgezocht om strafslagen te voorkomen. Naast de fairway staan doorgaans ook wat bomen of struiken, en als er witte paaltjes staan kan de bal ‘out of bounds’ terechtkomen, dus buiten het speelveld, en dat kost ook strafslagen. Of de bal verdwijnt in het water. Neem zelf ook eens een paar lessen, zou ik zeggen, lieve kind. Buiten bewegen is heel gezond voor een mens, en echt niet alleen voor oudere mensen. We zien gelukkig steeds meer jongeren in de baan.”

Ze kreeg het gevoel min of meer de les te worden gelezen, of op zijn minst erg dom te zijn. Ze bleef echter vriendelijk glimlachen, ook al voelde ze zich helemaal zo prettig niet meer.

“Speelt u al lang?”

“Een jaar of zeven. Het is leuk om samen met je vader te spelen.”

Ze knikte. “Dan zal hij wel veel van u leren.”

“Zeker. Ik speel best aardig, al zeg ik het zelf. Handicap vierentwintig.”

Wel, geen last van valse bescheidenheid, schoot het Lotte door haar hoofd. “Bij een handicap denk ik eerder aan het missen van een been of psychisch een beperking hebben, dan aan een spelletje,” mompelde ze en mogelijk was iets van haar opkomende ergernis in haar stem te horen. Ze stond op om een bakje met noten te gaan vullen en op tafel neer te zetten. Pa had niets in de gaten, hoopte ze.

Marte nam meteen nadat Lotte was opgestaan de plaats naast het nieuwe familielid in. Door het geroezemoes in de kamer kon Lotte niet verstaan wat er werd gezegd. Ze trof haar zus Carolien in de keuken. “Wat vind jij van haar?” hengelde ze aarzelend. Carolien keek haar onderzoekend aan. “Ze is misschien net zo zenuwachtig als pa,” dacht die. “We moeten hen een kans geven, Lotte.”

“Ik weet niet goed wat ik van haar denken moet.”

“Wel, pa is niet rijk als gepensioneerd geschiedenisleraar, dus daar kan het haar niet om te doen zijn. Ze ziet eruit alsof ze zelf prima in de slappe was zit, maar dat zegt natuurlijk ook niet alles. En pa heeft een goed pensioen en een mooi huis zonder hypotheek, mogelijk vindt ze dat belangrijk. Blijkbaar is het geen vrouw die zelf geen enkele cent te makken heeft en op een gemakkelijk leventje aast, waarbij ze de man eigenlijk maar op de koop toe neemt. Ze ziet eruit alsof ze barst van het geld.”

De twee zussen proestten het uit, voor Lotte hoofdschuddend terug liep naar de kamer.

“En?” vroeg haar vader, toen hij haar de andere morgen al vroeg belde, voor ze naar haar werk zou gaan.

“Eliane is een mooie vrouw, pa, zeker voor jullie leeftijd, en ze lijkt me erg intelligent. Dat moet ook wel, want oom Huibert zei dat ze soms lezingen geeft. Blijkbaar heeft ze een boeiend en succesvol leven geleid en dat is zeker geen gemeengoed voor een vrouw van jullie generatie!”

“Ze heeft het voor elkaar in het leven, inderdaad, en ze is bovendien heel erg lief voor me.”

“Ik heb een praatje met haar gemaakt en ze vertelde zelf geen kinderen te hebben.”

“Eliane is vaak eenzaam geweest in haar leven, net als ik het laatste jaar. Dat heeft geholpen om ons bij elkaar te brengen. Ik ben nog veel te jong om alleen te blijven, en misschien nog wel twintig of zelfs vijfentwintig jaar te mogen leven. Eliane is ietsje ouder dan ik, en denkt er net zo over.”

“Ietsje?”

“Vrouwen praten niet graag over hun leeftijd, maar ze is vijf jaar ouder dan ik. Eliane is eenenzeventig.”

“Nooit getrouwd geweest?”

“Wat ben je nieuwsgierig!”

“Zoals je zelf al zei, pa, ze is een mooie en duidelijk welgestelde vrouw. Ik kan me gewoon niet voorstellen dat ze nooit getrouwd is geweest.”

“Nu ja, dat is ze natuurlijk wel. Tot tweemaal toe zelfs, maar de eerste keer is ze gescheiden en de tweede keer is ze weduwe geworden. Ze heeft daarnaast ook nog enkele relaties gehad.”

“Dat is wel veel.”

“Daar moet je niet meteen over oordelen. Zonder echt alle details te kennen, weet ik inmiddels wel, dat ze al met al een zwaar leven heeft gehad, en zeer zeker ook vele jaren van verdriet heeft gekend, al heeft ze natuurlijk ook veel mooie herinneringen, zoals ik die ook heb.”

“Wat zou mam ervan gevonden hebben?” peinsde ze hardop, zoals ze dat in de afgelopen nacht meermalen had gedaan toen de slaap maar niet wilde komen.

“Toen je moeder beseftte dat ze niet lang meer zou blijven leven, heeft ze oprecht gemeend gezegd, dat ze hoopte dat ik weer iemand zou ontmoeten. Ik moest niet alleen blijven, zei je moeder. Dat vond ze helemaal niets voor mij. Dus ik hoop maar, dat ze van de plaats waar ze nu is, op me neerkijkt met een glimlach. Ik maak mezelf graag wijs dat je moeder mij haar zegen geeft, Lotte.”

“Gaan jullie echt in Portugal overwinteren?”

“Ja, dat is wel de bedoeling. We gaan begin december weg en hopen dan drie maanden weg te blijven.”

“Drie hele maanden?” Ze kon niet voorkomen dat haar stem uitschoot van schrik. “Je kreeg vroeger al heimwee als we drie weken naar Frankrijk gingen, pa! Was jij het niet die altijd zei: De mooiste dag van de vakantie is die, waarop je weer naar huis gaat?”

De oudere man lachte maar wat. “Eliane kan niet goed tegen natte, sombere dagen en de kou. En ach, Portugal is het einde van de wereld niet. Als ik jullie teveel ga missen, stap ik gewoon in het vliegtuig om weer een paar dagen bij jullie te kunnen zijn.”

“En dan weer terug?”

“Kijk, meisje, een relatie krijgen op latere leeftijd betekent nu eenmaal altijd aanpassen. Van twee kanten. En ja, daar ben ik eerlijk in, jonge mensen zijn daar beter in dan mensen die het grootste deel van hun leven al achter de rug hebben. Eliane overwintert daar al jaren, dus ik hoop dat ik me daaraan aan kan passen. Ze heeft een eigen appartement daar en ook een eigen huis vlakbij hier in Bruinisse.”

“Ze ziet er uit alsof ze het goed heeft,” beaamde Lotte, alweer over de ergste

schrik heen.

“Dat heeft ze ook. Haar laatste man heeft haar goed verzorgd achter gelaten, zegt ze. Gelukkig maar. Jullie hadden terecht bang kunnen zijn dat ik was gestrikt door een vrouw die vooral een kostwinner zocht om haar eigen karige aow-tje aan te vullen. Geloof het of niet, kind, maar als een oudere en gezonde man weduwnaar wordt, staan de eerste liefhebsters bij wijze van spreken al te dringen aan de rand van het graf.”

“Pa!!”

“Tja, ik kon zelf eerst ook niet geloven, hoeveel uitnodigingen ik ineens kreeg van verschillende vrouwen. Kom eens bij me eten, kom eens praten over je verdriet, ik kan goed luisteren, dat soort dingen. Ze wilden met me uit eten, dat heb ik ook een paar keer gedaan om het stil geworden huis te ontvluchten als het me aanvloog. Maar ik moest altijd de rekening betalen en er werd vol interesse geïnformeerd naar de hoogte van mijn pensioen.”

“Nee toch!!!” Ze schoot van puur ongeloof in de lach, niet wetend hoe anders te reageren op de onverwachte ontboezemingen van haar vader.

“Nu ja, je vertelt je kinderen liever niet alles, maar goed, nu weet je het toch. Ja kindje, ik heb niet speciaal mijn best gedaan om weer iemand te vinden. Volgens Huibert kwamen de vrouwen op me af als vliegen op een strooppot, gewoon omdat er op mijn leeftijd een groot vrouwenoverschot bestaat, en de meesten wilden net als ik liever niet de rest van hun leven alleen blijven. Maar goed, nu is Eliane er en het vergt inderdaad aanpassingen, van mijn kant evengoed als van haar kant. Maar ik ga ervoor en hoop met haar net zo gelukkig te worden als ik met je moeder altijd geweest ben. Dag schat, ik wil je niet onnodig ophouden.”

“Fijne dag,” wenste ze haar vader welgemeend toe, maar toch was ze in de war door sommige dingen die hij had gezegd. Ze bedwong de neiging om meteen met Carolien te bellen. Vanavond, beloofde ze zichzelf. Nu moest er gewoon als elke maandag degelijk gewerkt worden.

Ze was die avond echter nog maar net thuis toen de telefoon overging. Het was niet Carolien, zoals ze min of meer had verwacht, maar Marte. “Ik zit ermee,” zuchtte die nog voor Lotte ook maar iets had kunnen zeggen. “Je oom mag haar niet, Lotte. Hij is er heel stellig in. Het is niets voor je vader en het wordt nooit wat, zegt hij.” Het klonk alsof ze te horen had gekregen dat haar zwager een ernstige ziekte had opgelopen, in plaats van op de proppen was gekomen met een vriendin.

“Waarop baseert oom dat?” vroeg Lotte voorzichtig, want ze dacht aan wat ze zelf had gevoeld toen ze met Eliane kennis maakte.

“Je moet niet lachen. Dat is intuïtie, beweert Huibert.”

“Ik dacht dat dat bij uitstek een vrouwending was,” gniffelde Lotte, maar de zucht van haar tante deed elke lach weer verdwijnen.

“Huibert wil in haar verleden gaan snuffelen.”

“Wat bedoel je daarmee precies?”

“Nu ja, op internet schijn je tegenwoordig veel over mensen te kunnen vinden, als je daar een beetje handig in bent. Ze heeft iets te verbergen, beweert hij.”

“Laat pa het maar niet horen! O,” en ineens huiverde Lotte. “Mijn vader is helemaal hoteldebotel van haar, Marte. Stel, dat oom gelijk heeft, en pa komt er achter dat Eliane inderdaad helemaal niet de lieve, intelligente, welgestelde dame is die hij nu denkt dat ze is. Dat zou hem veel verdriet doen. Heel veel verdriet.”

“Ik voorzie moeilijkheden,” zuchtte Marte zonder omhaal en toen Lotte even later de telefoon neerlegde was het gevoel dat overheerste bezorgdheid over haar vader. Voor het eerst beseftte ze dat zijn gevoel van eenzaamheid hem kwetsbaar maakte. Hij had zelf wel lollig gedaan over de vrouwen die op hem af kwamen sinds hij weduwnaar geworden was, maar er school eigenlijk ook iets in, dat heel erg triest was.

Hoofdstuk 2

Het afgelopen anderhalf uur was ongemerkt snel voorbij gegaan, stelde Lotte Verhagen een paar dagen later verbaasd vast. De vriendin van haar vader had zitten vertellen over dingen die ze in haar leven zoal had meegemaakt, en dat was veel. Over een eerste, ongelukkig huwelijk op jonge leeftijd had ze slechts zijdelings gerept en verteld dat het niet lang had geduurd, waarna ze in zaken was gegaan, al had ze er niets bij verteld over het bedrijf waar ze had gewerkt, of dat het misschien een eigen bedrijf was geweest. In die jaren had ze een langere periode gekend waar ze, zoals ze dat had uitgedrukt, altijd met een glimlach op terug keek. Ze had bij een dienstverlenend bedrijf gewerkt, waar voornamelijk vrouwen werkten. Daarna was ze over iets anders gaan praten en Lotte had verder niets gevraagd. Daarnaast had Eliane altijd graag en veel gereisd, liet ze weten, en had ze zo nu en dan bijzonder interessante en soms zelfs hooggeplaatste mensen ontmoet. Met enkelen van hen was ze goed bevriend geraakt, al was er de laatste tijd wat meer afstand gekomen doordat ze vaak in het buitenland verbleef en natuurlijk, nu ze Simon had, bracht ze veel van haar tijd met hem door. Op een gegeven moment, ze liep toen al tegen de veertig, had ze haar tweede man ontmoet. Hij was een welgesteld zakenman geweest, en ze waren bevriend met politiek actieve mensen, die op hun beurt goed bekend waren in Haagse kringen. Ze vertelde dat dit een interessante tijd was geweest, overigens zonder op details in te gaan. Ook was het een gelukkige periode geweest, al had het, dat had ze eerlijk toegegeven, wel wat voeten in de aarde gehad eer ze met elkaar voor het altaar konden verschijnen, omdat haar latere man bij hun eerste ontmoeting nog gevangen zat in een uiterst ongelukkig huwelijk. Niettemin hadden ze een mooie tijd met elkaar beleefd, tot ze hem uiteindelijk aan een slopende ziekte had moeten verliezen, die mensen wel vaker op veel te jonge leeftijd naar het graf sleepte. Aan de alvleesklier had de kanker gezeten. Er was geen redden aan geweest. Ze vertelde dat ze jaren nodig had gehad om daar overheen te komen. Eliane kreeg, toen ze dat vertelde, een verdrietige uitdrukking op haar gezicht. Het reizen had haar geholpen om er ten slotte weer overheen te komen. Haar man had haar gelukkig goed verzorgd achter gelaten. Van der Borghe was haar meisjesnaam, die had ze altijd gehouden, getrouwd en ongetrouwd. Haar overleden man was geen onbekende geweest in de makelaardij, maar ze wilde zich niet op zijn goede naam laten voorstaan. Dat zeiden haar lippen. Lotte kreeg echter het vervelende gevoel dat feitelijk juist het tegendeel het geval was. Het gevoel van antipathie dat ze niet kon verklaren, werd tijdens dit gesprek sterker, in plaats van dat het verdween nu ze meer over deze vrouw te horen

kreeg.

Maar ze zei niets en luisterde slechts naar wat Eliane nog meer kwijt wilde over haar verleden. Sinds haar tweede huwelijk was ze niet meer beroepshalve actief geweest, liet Eliane vervolgens weten, en opnieuw gaan werken was haar na het heengaan van haar man te zwaar gevallen. Omdat ze goed verzorgd achter was gebleven, hoefde het ook niet en was ze na een periode van rouw opnieuw een avontuurlijk leven tegemoet gegaan. Ze verkocht het huis waar ze met haar man had gewoond en ging weer reizen. Ze had zelfs een jaar in Zuid-Afrika gewoond, maar haar huis daar tenslotte weer van de hand gedaan vanwege de hoge criminaliteit in dat land. Momenteel woonde ze in een bungalow in Bruinisse. Dat was geen bijzonder groot huis, maar voor haar alleen was er voldoende ruimte, en omdat ze graag en vaak reisde, was het voldoende. Ze was er immers maar weinig en ja, momenteel verbleef ze een groot deel van de week bij haar nieuwe vriend en overwoog ze zelfs dat huis te gaan verhuren, want Simon wilde niets liever dan samenwonen, maar wel graag in het dorp waar hij het grootste deel van zijn leven had doorgebracht.

Simon glunderde bij die woorden. Lotte kon zich niet herinneren, dat haar vader ooit zo vol overgave van verliefdheid naar haar moeder had gekeken, maar goed, toen zij geboren werd, waren pa en mam dan ook al jaren getrouwd en dan was de eerste verliefdheid meestal wel bedaard en omgezet in een meer rustig verlopend houden van elkaar.

Toen ze die zaterdagmiddag na dat gesprek op haar fiets thuisgekomen was en een kopje thee voor zichzelf had gezet, voelde ze zich echter op een onverklaarbare manier ongedurig. Ze wist niet goed hoe dat kwam. Ze besloot zich eerst maar eens even lekker op te gaan frissen en er dan eens goed voor te gaan zitten om na te denken over alles wat ze die middag had gehoord, over de nieuwe situatie dat haar vader een vriendin had, dat hij zelfs al van plan was samen te gaan wonen en hoe ze daar het beste mee om kon gaan. Zeker, pa was tot over zijn oren verliefd en dat was fijn voor hem, maar dat wantrouwige gevoel, diep van binnen, dat ze niet maar kon duiden, dat bleef haar maar in de weg zitten, al kon ze werkelijk niet verklaren waarom dat zo was.

Even later smeerde ze een nieuw laagje dagcrème op haar gezicht. Ze keek zichzelf eens nadenkend aan in de spiegel. Een gewone Hollandse meid, dacht ze zoals ze dat zo vaak deed. Haar blonde haren, schouderlang, tussen lichtblond en middenblond in, vertoonden een lichte slag. Ze had gemakkelijk haar, het viel eigenlijk altijd vanzelf. Haren in een kleur van dertien in een dozijn, vond ze zelf altijd. Carolien had al vaker gezegd, dat ze het een paar tinten lichter moest gaan

verven, want mannen waren gek op blond, lang haar. Blauwe ogen, ja, maar wel mooi diepblauw, wat ze graag extra benadrukte met haar mascara, die ze dan ook dagelijks gebruikte. Maar haar lichte wenkbrauwen en wimpers moest ze altijd bijkleuren, anders zag ze er uit alsof ze net uit bed was gerold! Ze was wat langer dan de gemiddelde vrouw, gelukkig had ze geen moeite om slank te blijven en leefde ze niet als Carolien een hele morgen op een enkel bakje yoghurt. Ze grinnikte ineens. Ach, wat maakte het ook uit! Nadat haar tweede relatie na vele jaren drie jaar geleden op de klippen was gelopen, omdat ze naar kinderen begon te verlangen en haar vriend meteen de benen nam na het vernemen van die nesteldrang, was ze weer tijdelijk bij haar ouders ingetrokken en had ze een paar maanden later een wat oudere huurwoning toegewezen gekregen in het dorp waar ook haar ouders woonden. Dat was een hele opluchting geweest, omdat mam toen steeds zieker was geworden en Carolien haar gezin had en verder weg woonde. Ze had samen met haar vader voor haar moeder gezorgd, tot aan het laatste moment. Dat was heel intensief geweest, maar tegelijkertijd ook mooi om te mogen doen! Haar eigen wensen voor de toekomst waren in die tijd naar de achtergrond verdrongen en als het haar lot was om alleen te blijven, wel, dan moest ze dat maar aanvaarden. Niet alles in het leven was immers maakbaar! Vooralsnog had ze er echter geen behoefte aan om op zoek te gaan naar een nieuwe levenspartner om er alsnog dat gezin mee te gaan stichten waar ze soms zo naar kon verlangen. Ze had twee nichtjes, Amber en Sterre, de dochters van Carolien, daar kon ze ook wat opgekropte moederliefde aan kwijt. En ze was verder vrij om te doen en laten wat ze wilde, te gaan en te staan waar ze zin in had en, zoals Carolien soms jaloers opmerkte, ze was baas over haar eigen afstandsbediening van de televisie.

Kom, genoeg gepeinsd over zichzelf! Er waren andere zaken die haar aandacht vroegen! Eerst maakte ze een kopje thee en even later zat ze op de bank en namen haar gedachten opnieuw als vanzelf een loop naar wat ze van tevoren allemaal van Eliane had gehoord.

Gek genoeg, dat was haar overheersende gedachte, had ze nog steeds het gevoel dat ze Eliane niet aardig vond. Ze dacht aan de intuïtieve afkeer van oom Huibert, aan de voorzichtigheid van Marte. Ze dacht aan wat Carolien had gezegd, op een beetje schampere toon: het lijkt wel of hij mam helemaal vergeten is. En inderdaad, de duidelijke verliefdheid van haar vader op een andere vrouw deed ook een beetje pijn. De twee dochters van Carolien maakten slechts grapjes over hun opa. In hun tienerogen was een dergelijke verliefdheid van iemand die ze al stokoud achtten, nu eenmaal een rare zaak. In hun ogen waren immers mensen als ze eenmaal de veertig waren gepasseerd, al bijna rijp voor een tehuis. Ze maakten er grapjes over, dat was

waarschijnlijk de enige manier waarmee ze met dit gegeven om konden gaan.

Maar goed, dat waren de gevoelens van anderen, voor zover ze die tenminste eerlijk met haar bespraken. De afkeer van oom Huibert maakte haar een beetje bezorgd en stelde haar tegelijkertijd gerust, omdat ze zelf ook niet wist wat ze eigenlijk van Eliane moest denken. Dat vond ze verwarrend. Eigenlijk had ze stilletjes gedacht dat Eliane een beetje opschepte over haar leven. Impulsief pakte Lotte toen haar tabletcomputer en tikte ze even later de naam van Eliane in op een zoekpagina. Eliane van der Borghe.

Geen resultaat. Ze zocht daarna op pagina's van verschillende sites van social media. Ook niets te vinden. Ze slaakte al na korte tijd een zucht en legde het apparaat ten slotte weer weg. Zonder enige twijfel had oom Huibert hetzelfde gedaan, en die was veel handiger met computers dan zichzelf. Als er bijzonderheden te vinden waren over de nieuwe vriendin van zijn broer, had hij die wel boven water gekregen, zoals het huwelijk met de zakenman en haar werkverleden. Lotte zou daar overigens best meer van willen weten, want Eliane was nergens dieper op ingegaan.

Eliane had wel enthousiast zitten vertellen. De herinneringen aan haar vele en soms langdurige verblijven in het buitenland deden haar overduidelijk plezier, dat leed geen enkele twijfel. Hoe haar vader daarmee om zou gaan in de toekomst, daar had ze geen idee van. Die had een dergelijke reislust immers nooit bezeten? Enfin, de tijd zou het leren.

Ze nipte aan haar koud geworden thee en peinsde verder. Was de eerste aarzeling die ze ten opzichte van Eliane had gevoeld inmiddels verdwenen? Ze wist het niet, moest ze toegeven. Daarna namen haar gedachten een heel andere wending. Zo bewogen als het leven van Eliane was geweest, zo saai leek ineens haar eigen leven tot nog toe te zijn geweest.

Ze had geen succesvolle carrière achter de rug, maar werkte al enkele jaren als assistente van een orthopeed in een middelgroot ziekenhuis op Goeree-Overflakkee. Een streekziekenhuis, dat op de eilanden een goede naam genoot. Ze draaide vijf dagdiensten in de week, 's morgens van acht uur tot vijf uur in de middag, en hielp de mensen die afspraken hadden, en hield daar de administratie van bij. Gaandeweg droeg ze steeds meer verantwoordelijkheid en dat vond ze prettig. Ze was een vrouw die blijkbaar snel tevreden was, want veel geld verdienen, carrière maken en meer van die dingen, dat boeide haar niet zo. Mensen helpen, dat wel. Het woord roeping was inmiddels zo ouderwets geworden dat jongeren het niet eens meer kenden, maar ze kon haar eigen gevoelens nauwelijks anders omschrijven. Mensen die bij haar aan de balie verschenen, waren vaak zenuwachtig omdat ze mogelijk geopereerd moesten worden en vaak gebukt gingen onder veel pijn. Ze vond het prettig hen dan

op hun gemak te stellen.

Waarom voelde ze zich zo slecht op haar gemak, vroeg ze zich een week later af. Ze was die middag onaangekondigd bij haar vader langs geweest en had tot haar verrassing verschillende spullen van Eliane aangetroffen, terwijl dierbare spullen van haar moeder daarvoor plaats hadden moeten maken. Ja, dat had best pijn gedaan, maar haar vader leek zo gelukkig te zijn en ze was vergeten te vragen waarom Eliane al zo snel bij hem in leek te willen trekken, als ze zelf niet eens zo ver weg een mooi huis in Bruinisse had, dat pal aan de golfbaan lag en ze speelden immers zo graag samen? Eliane had opnieuw het hele gesprek gedomineerd, besepte Lotte. Voelde ze zich daarom nu zo vervelend? Of was het toch omdat haar moeders herinneringen uit haar ouderlijk huis aan het verdwijnen waren en een andere vrouw daar nu bezit van leek te willen nemen?

Haar gedachten werden onverwachts gestoord door de telefoon. Het was Marte. “Je oom heeft het verliefde koppel voor volgend weekeinde uitgenodigd om samen te gaan eten,” begon ze meteen. “Hij wil gaan vissen in het verleden van Eliane, maar ik heb daar zo mijn bedenkingen over. Hij mag haar niet, al is hij eerlijk genoeg om toe te geven dat hij zelf niet weet waar dat op gebaseerd is. En ik zit er maar mooi mee! Als hij iets verkeerd zegt of mogelijk op lange tenen trapt, kan dat de verstand houding voor altijd bederven. De hele situatie maakt me zenuwachtig, Lotte.”

Ze vertelde dat ze die middag een redelijk gezellige middag achter de rug had. Dat Eliane boeiend kon vertellen over alles wat ze had meegemaakt, al voelde ze zichzelf steeds kleiner en onbeduidender worden bij al die sprankelende belevenissen en het boeiende leven dat de ander blijkbaar had geleid.

“Als ik jou zo hoor, begrijp ik niet waarom ze zo snel bij Simon in wil trekken. Je zei immers, dat ze er al wat spullen van zichzelf heeft neergezet?”

“Ja, dat trof me nogal onaangenaam. Pa heeft dat niet met Carolien en mij overlegd en ook niet gevraagd of wij die spullen van onze moeder misschien zouden willen hebben.”

“Heeft hij die dan weggegooid?”

“Daar heeft hij niets over gezegd.”

“Misschien dat die dingen gewoon op zolder staan,” suste Marte.

“Het voelt net of mijn moeder plaats moet maken voor een ander. En ik vroeg me ook af waarom pa niet bij haar in wil trekken in haar bungalow. Uiteindelijk woont hij gewoon in een twee onder een kapwoning en heeft zij een luxueus huis.”

“Er is niets mis met het huis van je vader en het ligt prachtig, aan de rand van het dorp en met een schitterend uitzicht over het platteland.”

“Dat is waar, maar het is geen kapitale villa. En meer nog maak ik me zorgen over

dat reizen. Pa is altijd juist zo honkvast geweest, dat weet je. Eerder had hij aan het einde van onze vakanties vroeger altijd last van heimwee.”

“De mooiste dag van de vakantie is de dag van thuiskomen,” grinnikte Marte, terwijl ze de stem van haar zwager probeerde te imiteren, wat overigens niet zo best lukte. Maar beide vrouwen schoten er wel van in de lach, wat de lucht aanmerkelijk opklaarde.

“Pa zal zich aan moeten passen, maar zij natuurlijk eveneens. Als ze alsmaar de hort op wil, zal pa daar snel genoeg van krijgen, en bovendien, zijn pensioen is niet van een dergelijke grootte dat hij de ene dure reis na de andere kan gaan maken.”

“Eliane ziet er inderdaad niet naar uit dat ze er graag met een camper op stap gaat zoals Huib en ik graag doen,” giechelde Marte plotseling ondeugend en Lotte kon het niet helpen dat ze opnieuw in de lach schoot.

“We roddelen,” stelde ze nuchter vast. “Dat is niet netjes van ons.”

“Onder de grapjes zit onze bezorgdheid verborgen,” wist Marte op veel ernstiger toon dan even te voren. “Ik ben het van je oom helemaal niet gewend, dat hij zoveel wantrouwen naar een ander mens toe voelt, want gewoonlijk is hij heel nuchter over mensen die hij ontmoet. We hebben allemaal onze tekortkoningen, zegt hij vaak. Niemand van ons is volmaakt, dus laten we elkaar maar nemen zoals we zijn. Dat is zo ongeveer zijn credo.”

“Ik weet het, Marte. Maar pa is zo gelukkig en dat maakt mij ook in de war.”

“Jij hebt net als Huibert bedenkingen?”

“Dat is teveel gezegd, maar er is iets aan Eliane. Ik weet niet wat het is en ik kan het niet benoemen. Daardoor voel ik me zo in de war. Daarom ben ik vanmiddag weer bij pa langs gegaan en heb ik zoveel mogelijk naar haar geluisterd, om haar wat beter te leren kennen, begrijp je? Ik wil haar proberen te begrijpen en misschien ontdek ik dan, waarom ik die afstandelijkheid voel.”

“Je voelt je er dus schuldig over,” stelde haar tante nuchter vast.

“Zoiets, ja, ik denk dat het dat inderdaad is. We weten allebei hoe pa leed onder het alleen zijn na het overlijden van mijn moeder.”

“Ja kind, en misschien doet hij daarom nu ondoordachte dingen waar hij later spijt van krijgt.”

“Zou je denken, Marte?”

“Geen idee, lieve kind. Het moet boeiend voor hem zijn, iemand die zo’n heel ander leven heeft geleid. Maar weet je, ik kom ineens op een geweldig idee! Je hebt gelijk, het is inderdaad raar dat Eliane nu al haar intrek lijkt te willen nemen bij Simon. Huib en ik kunnen deze week best eens koffie gaan drinken op die golfbaan waar ze spelen en dan eens wat rondwandelen bij de omringende huizen. Ik wil wel

eens ontdekken hoe dat huis eruit ziet. We kunnen er dan met ons telefoontoestel een foto van maken. We kunnen zelfs bij de burens informeren wat zij voor iemand is. We kunnen laten vallen, naar eer en geweten, dat we zo blij zijn voor onze broer en zwager.”

“Wat vals! Maar ik zou zelf op die gedachte hebben kunnen komen!”

“Huib zal het wel leuk vinden, denk ik. Lieve schat, ik moet nu echt gaan hangen. Ik krijg ineens een ontzettende trek in mosselen. En die schijn je in Bruinisse uitstekend te kunnen eten! Het seizoen is bovendien ook weer begonnen!”

De verbinding was bijna meteen verbroken en Lotte schudde haar hoofd, maar van binnen was ze best blij met de inval van haar tante. Ja, dat was in ieder geval een manier om meer over de nog steeds tamelijk geheimzinnige achtergrond van Eliane te weten te komen. En zelf kwetste ze haar vader niet om achterdocht te tonen, en oom Huib zou het hem niet vertellen.

Ze voelde zich schuldig en tegelijkertijd toch een beetje gerustgesteld.